

[Erik B. Smith]

Erik B. Smith (S):

Jeg har meget stor respekt for den tidligere departementschef i finansministeriet Erik Ib Schmidt og har for så vidt aldrig været særlig ked af, at man blev ved med at forveksle de to navne, men jeg må dog sige, at efterhånden synes jeg, det begynder at blive trættende. At folketingets medlemmer ikke er klar over, hvad navnene på de enkelte medlemmer er, skal jeg selvfølgelig beklage.

Hele den debat, der har været om dette forslag, viser med al ønskelig tydelighed, at der er så mange problemer, at der næppe er nogen rimelighed i nu at lave et forslag, som er generelt. Det eneste rigtige vil naturligvis være at lave et forsøg, som klarlægger problemerne.

Jeg må desværre til fru Nathalie Lind sige, at den opfattelse, hun har af administrationen af bistandslovens § 37, deler jeg ikke. Jeg ved ikke, om tiden er til at tage en diskussion af, hvordan man beregner hjælp efter § 37 i bistandsloven, men det er min opfattelse, at der er tale om fuldstændige og fundamentale misforståelser fra fru Nathalie Linds side. Socialindkomsten har intet med § 37 at gøre.

(Kort bemærkning).

Nathalie Lind (V):

Så kan jeg sige, at sådan var det ikke ment. Men der er jo cirkulære om, hvordan kontanthjælpen skal udregnes. Så er vi inde i § 37, og så skal der også tages hensyn til formuen.

Mette Madsen (V):

Efter fru Nathalie Linds indlæg kan jeg ikke tilføje debatten noget nyt. Jeg vil bare gerne tilslutte mig hvert ord, fru Nathalie Lind nylig har sagt. Navnlig var jeg glad for, at fru Nathalie Lind brugte sætningen om at holde håbets fane lysegrøn til det sidste.

(Kort bemærkning).

Karen Thurøe Hansen (KF):

Hr. Arne Melchior forstår ikke rigtig, at vi ikke kunne tilslutte os en forsøgsordning.

Det kan vi ikke. Der er ikke to livsafslutninger, der forløber ens. Heller ikke reaktionerne hos de pårørende forløber ens.

Jeg synes, det er, som om man behandler mennesker som maskiner, hvis man prøver på at gennemføre en forsøgsordning med livsafslutninger. Derfor er vi ikke tilhængere af den.

Bertel Haarder (V):

Jeg vil gerne takke for en meget seriøs behandling, som viser, hvor alvorligt partierne ser på denne meget vanskelige sag.

Vi vidste udmærket, at der i hvert fald ikke var noget klart flertal for det forslag, som en del af venstres gruppe har fremsat, men vi havde et håb om, at vi muligvis kunne overtale et flertal i socialudvalget til, at man også skulle forsøge med en anden model, f. eks. én, der ligner det, vi her har lagt frem, og det håb synes jeg ikke vi har fået slået i stykker i dag.

Vi ser frem til behandlingen i socialudvalget og til måske i et samråd med socialministeren at få klarlagt, om der dog ikke er mulighed for at lave et par alternative forsøg i nogle andre kommuner.

Socialministeren påpegede, at det kunne koste penge i første omgang, mens fru Lilli Gyldenkilde var forarget over, at forslaget så ud til at være et spareforslag.

Vi mener faktisk, at begge kan have ret, for det er et udgiftkrævende forslag i første omgang, men eftersom der stadig investeres i både plejehjem og hospitaler – vi har ventelister, som bliver brugt til at argumentere for øgede anlæg – vil vi faktisk fastholde, at der godt kan være besparelser i det på længere sigt. Det kan man jo se i Viborg kommune. Det har givet sig ganske konkrete udslag, at man dér indførte en døgnplejeordning. Så fru Lilli Gyldenkilde har ret i, at der kan sandelig godt være tale om besparelser på længere sigt, og det mener vi ikke er diskvalificerende.

Hvis SF er kommet ud i det socialpolitiske synspunkt, at nu skal forslag begraves, blot fordi man kunne gå hen at spare lidt penge ved dem, så mener jeg, SF virkelig er kommet ud på et overdrev, hvor jeg heller ikke tror fru Lilli Gyldenkilde ønsker at stå.

Fru Aase Olesen nævnte, at det kunne føre til et pres på de pårørende. Det erkender vi blankt. Hun føjede til, at det kan føre til et pres specielt på kvinden, vel ikke så meget på grund af kønsrollemønsteret, men på